

Document de context polític

Aquest és un document per al debat obert a les contribucions i als matisos que ens han de permetre encarar de la millor forma que puguem el procés de construcció de la candidatura d'unitat popular que presentarem a les eleccions del proper 27 de setembre: CUP-Crida Constituent.

La crisi dels nostres temps

La crisi econòmica, que ha suposat una ofensiva austeritària i antisocial per part de la classe dirigent a escala global, presenta aspectes que van més enllà, és una crisi sistèmica de profund abast que inclou una crisi ecològica, una impugnació generalitzada de les polítiques neoliberals i al règim polític i social que les sosté per capes cada cop més importants de la societat.

A casa nostra això es tradueix en un crisi del règim del 78. Trontolla no només el sistema de partits que l'ha sostingut sinó que també ho fa el sindicalisme de concertació i s'observa com a poc a poc el sindicalisme de combat i assembleari pren força en cada cop més llocs, la Revolta de les escales, que s'ha fet malgrat les cúpules dels grans sindicats o les Marxes de la dignitat, organitzades sense el suport dels grans sindicats i les direccions de la socialdemocràcia en són alguns exemples.

L'explosió social que a partir del 2011 va irrompre a les places de la mà del 15-M, juntament amb el moviment independentista, que és el moviment de base popular que ha aconseguit mobilitzar més gent des de l'inici de la crisi i que ataca el cor mateix del règim del 78, és la base sobre la que s'alça la reconfiguració del mapa polític que s'està donant arreu. És en aquest context que les eleccions municipals del passat 24 de maig han de ser llegendes.

Eleccions municipals: canvi de cicle

Les eleccions municipals marquen un canvi en la situació política. Suposen el principi de la cristallització política de la impugnació general que esclata el 15-M des de l'esfera social. El moviment independentista a Catalunya és un dels puntals més importants d'aquesta crisi de règim i manté divisions entre la classe dirigent catalana i les seves divisions són les esclatxes que hem d'eixamplar per esberlar.

Països Catalans: derrota del PP i reforçament de l'independentisme i de les esquerres

D'importància cabdal són els resultats electorals al País Valencià i a les Illes on, si les negociacions entre diferents sectors de l'esquerra no fracassen, s'haurà acabat amb governs del PP corruptes fins la medul·la i que en els últims anys han llançat una

Document de context polític

Aquest és un document per al debat obert a les contribucions i als matisos que ens han de permetre encarar de la millor forma que puguem el procés de construcció de la candidatura d'unitat popular que presentarem a les eleccions del proper 27 de setembre: CUP-Crida Constituent.

La crisi dels nostres temps

La crisi econòmica, que ha suposat una ofensiva austeritària i antisocial per part de la classe dirigent a escala global, presenta aspectes que van més enllà, és una crisi sistèmica de profund abast que inclou una crisi ecològica, una impugnació generalitzada de les polítiques neoliberals i al règim polític i social que les sosté per capes cada cop més importants de la societat.

A casa nostra això es tradueix en un crisi del règim del 78. Trontolla no només el sistema de partits que l'ha sostingut sinó que també ho fa el sindicalisme de concertació i s'observa com a poc a poc el sindicalisme de combat i assembleari pren força en cada cop més llocs, la Revolta de les escales, que s'ha fet malgrat les cúpules dels grans sindicats o les Marxes de la dignitat, organitzades sense el suport dels grans sindicats i les direccions de la socialdemocràcia en són alguns exemples.

L'explosió social que a partir del 2011 va irrompre a les places de la mà del 15-M, juntament amb el moviment independentista, que és el moviment de base popular que ha aconseguit mobilitzar més gent des de l'inici de la crisi i que ataca el cor mateix del règim del 78, és la base sobre la que s'alça la reconfiguració del mapa polític que s'està donant arreu. És en aquest context que les eleccions municipals del passat 24 de maig han de ser llegides.

Eleccions municipals: canvi de cicle

Les eleccions municipals marquen un canvi en la situació política. Suposen el principi de la cristallització política de la impugnació general que esclata el 15-M des de l'esfera social. El moviment independentista a Catalunya és un dels puntals més importants d'aquesta crisi de règim i manté divisions entre la classe dirigent catalana i les seves divisions són les esclatxes que hem d'eixamplar per esberlar.

Països Catalans: derrota del PP i reforçament de l'independentisme i de les esquerres

D'importància cabdal són els resultats electorals al País Valencià i a les Illes on, si les negociacions entre diferents sectors de l'esquerra no fracassen, s'haurà acabat amb governs del PP corruptes fins la medul·la i que en els últims anys han llançat una

ofensiva contra el català i la catalanitat. El resultat a les Illes és particularment important, ja que és l'únic lloc de l'Estat en que la caiguda del govern no es dona en fred, sinó que prové d'una mobilització massiva que s'expressa en el terreny electoral.

Cal aquí fer especial menció als resultats de Compromís al País Valencià i MES a les Illes. El discurs blaver mostra des de fa temps que té un recorregut limitat. L'empobriment de les classes populars i la corrupció, el caciquisme i despotisme del PP, junt amb l'ofensiva sobre alguns aspectes de la identitat nacional ha provocat dialècticament una reacció popular, que ha estat una de les claus de la seva derrota.

La perspectiva de la construcció nacional dels Països Catalans sobre una base social i popular pren més força a partir d'ara. En aquest sentit cal destacar els primers càrrecs electes que la CUP ha aconseguit al País Valencià.

El salt endavant de la CUP

Els resultats de les candidatures que la unitat popular ha impulsat, sigui amb la marca pròpia de la CUP, sigui en candidatures de confluència, són un canvi important. De 101 regidors/es que s'aconseguien el 2011, passem a més de 380 aquest 2015. Més de 237.000 vots confirmen l'existència d'un espai polític, el de la unitat popular, que creix i es consolida. Estem davant de la oportunitat històrica de reconstruir l'esquerra radical catalana.

Els resultats a Berga, Ripollet, Sabadell o Badalona comportaran la formació de governs municipals de la unitat popular. En general però ens trobem en una situació on la unitat popular podrà formar governs en minoria en alguns llocs i serà la primera força de la oposició en d'altres, com pot ser els casos destacats de Reus i Vilanova. Es tracta doncs d'un escenari marcat per la dispersió del vot i la ingovernabilitat.

L'Independentisme bascula a l'esquerra

Sembla bastant clar que el balanç de forces entre els qui defensen (de forma més sincera o més oportunista) la independència no decau en les passades eleccions però es balanceja cap a l'esquerra. El fet que ERC sigui la segona força a l'Àrea metropolitana o que a l'Hospitalet la CUP (en un escenari de procés de confluència frustrat que ho dificulta tot) tregui més de 4000 vots i un regidor és molt significatiu i indica que encara hi ha un camí molt llarg en la construcció de la unitat popular entre sectors importants de la classe treballadora. De fet, arrelar-nos en la classe treballadora catalana és el nostre major desafiament, la qual cosa implica: el lligam indissoluble entre el procés d'alliberament social i el d'alliberament nacional, que posem al servei d'aquell; la més ferma oposició a la burgesia catalana retalladora i

ofensiva contra el català i la catalanitat. El resultat a les Illes és particularment important, ja que és l'únic lloc de l'Estat en que la caiguda del govern no es dona en fred, sinó que prové d'una mobilització massiva que s'expressa en el terreny electoral. Cal aquí fer especial menció als resultats de Compromís al País Valencià i MES a les Illes. El discurs blaver mostra des de fa temps que té un recorregut limitat.

L'empobriment de les classes populars i la corrupció, el caciquisme i despotisme del PP, junt amb l'ofensiva sobre alguns aspectes de la identitat nacional ha provocat dialècticament una reacció popular, que ha estat una de les claus de la seva derrota. La perspectiva de la construcció nacional dels Països Catalans sobre una base social i popular pren més força a partir d'ara. En aquest sentit cal destacar els primers càrrecs electes que la CUP ha aconseguit al País Valencià.

El salt endavant de la CUP

Els resultats de les candidatures que la unitat popular ha impulsat, sigui amb la marca pròpia de la CUP, sigui en candidatures de confluència, són un canvi important. De 101 regidors/es que s'aconseguien el 2011, passem a més de 380 aquest 2015. Més de 237.000 vots confirmen l'existència d'un espai polític, el de la unitat popular, que creix i es consolida. Estem davant de la oportunitat històrica de reconstruir l'esquerra radical catalana.

Els resultats a Berga, Ripollet, Sabadell o Badalona comportaran la formació de governs municipals de la unitat popular. En general però ens trobem en una situació on la unitat popular podrà formar governs en minoria en alguns llocs i serà la primera força de la oposició en d'altres, com pot ser els casos destacats de Reus i Vilanova. Es tracta doncs d'un escenari marcat per la dispersió del vot i la ingovernabilitat.

L'independentisme bascula a l'esquerra

Sembla bastant clar que el balanç de forces entre els qui defensen (de forma més sincera o més oportunista) la independència no decau en les passades eleccions però es balanceja cap a l'esquerra. El fet que ERC sigui la segona força a l'Àrea metropolitana o que a l'Hospitalet la CUP (en un escenari de procés de confluència frustrat que ho dificulta tot) tregui més de 4000 vots i un regidor és molt significatiu i indica que encara hi ha un camí molt llarg en la construcció de la unitat popular entre sectors importants de la classe treballadora. De fet, arrelar-nos en la classe

treballadora catalana és el nostre major desafiament, la qual cosa implica: el lligam indissoluble entre el procés d'alliberament social i el d'alliberament nacional, que posem al servei d'aquell; la més ferma oposició a la burgesia catalana retalladora i

sotmesa als dictats de la Troika; i una política de mà estesa cap a la classe treballadora espanyola.

Estat espanyol: anhel de canvi i crisi dels partits tradicionals

Les eleccions mostren com la crisi del bipartidisme segueix avançant a nivell de tot l'Estat. El cop sofert pel PP ha estat contundent, ha perdut 2,5 milions de vots i el govern de bona part de les comunitats autònomes i de les principals ciutats de l'Estat. Pel que fa al PSOE, ha perdut 700.000 vots, el pitjor resultat municipal des de 1979. Només la gran davallada del PP ha maquillat aquesta patacada. Malgrat això els principals partits de règim, PP i PSOE, aconsegueixen mantenir un gran nombre de càrrecs electes fruit del manteniment d'importants feus de vots i del vot de les ciutats mitjanes i petites, passant del 65% del vot que obtenien el 2011 passen al 52% a les passades eleccions.

La crisi d'IU allà on ha anat sola és una altra dada que cal tenir en compte dins l'anàlisi dels partits institucionals del règim del 78. Cal també fer esment a l'intent de recomposició de la dreta pel qual han apostat alguns sectors de les classes dirigents que és Ciutadans. Que si bé no han aconseguit tot el que les enquestes preveïen aconsegueixen avenços importants i pot suposar un tancament per dalt i en fals de la crisi de règim.

La crisi del bipartidisme es fa més palesa a les grans ciutats amb exemples com els de les candidatures de confluència (amb diferents configuracions a diferents territoris) que aconsegueixen expulsar el PP del govern a Galiza o Madrid. Destaca el salt de Podemos només frenat en els territoris en que hi ha opcions nacionals arrelades.

Governabilitat i lluita social

ICV, que recull bons resultats a feus històrics com El Prat o Santa Perpètua de la Mogoda, davalla de forma acusada a la resta de llocs on es presenta amb la marca pròpia i aconsegueix sortejar la davallada a aquells llocs on es presenta en candidatures de confluència.

El cas de Barcelona és paradigmàtic: Barcelona en Comú ha format govern en minoria, en el que és de fet l'ajuntament més fragmentat i el govern més minoritari de la història recent de la ciutat. Les amenaces al govern d'Ada Colau no s'han fet esperar. CiU en aliança amb les forces del règim (una aliança debilitada per la qüestió nacional) comença a preparar l'escenari d'una moció de censura. L'entrada amb força de la CUP a Barcelona amb més de 50.000 vots i tres regidores serà cabdal, es tracta de la única força que se situa a l'esquerra de BeC, una força que amb els peus al carrer i ara també a les institucions de la ciutat podrà empènyer la lluita social en una

sotmesa als dictats de la Troika; i una política de mà estesa cap a la classe treballadora espanyola.

Estat espanyol: anhel de canvi i crisi dels partits tradicionals

Les eleccions mostren com la crisi del bipartidisme segueix avançant a nivell de tot l'Estat. El cop sofert pel PP ha estat contundent, ha perdut 2,5 milions de vots i el govern de bona part de les comunitats autònomes i de les principals ciutats de l'Estat. Pel que fa al PSOE, ha perdut 700.000 vots, el pitjor resultat municipal des de 1979. Només la gran davallada del PP ha maquillat aquesta patacada. Malgrat això els principals partits de règim, PP i PSOE, aconsegueixen mantenir un gran nombre de càrrecs electes fruit del manteniment d'importants feus de vots i del vot de les ciutats mitjanes i petites, passant del 65% del vot que obtenien el 2011 passen al 52% a les passades eleccions.

La crisi d'IU allà on ha anat sola és una altra dada que cal tenir en compte dins l'anàlisi dels partits institucionals del règim del 78. Cal també fer esment a l'intent de recomposició de la dreta pel qual han apostat alguns sectors de les classes dirigents que és Ciutadans. Que si bé no han aconseguit tot el que les enquestes preveien aconsegueixen avenços importants i pot suposar un tancament per dalt i en fals de la crisi de règim.

La crisi del bipartidisme es fa més palesa a les grans ciutats amb exemples com els de les candidatures de confluència (amb diferents configuracions a diferents territoris) que aconsegueixen expulsar el PP del govern a Galiza o Madrid. Destaca el salt de Podemos només frenat en els territoris en que hi ha opcions nacionals arrelades.

Governabilitat i lluita social

ICV, que recull bons resultats a feus històrics com El Prat o Santa Perpètua de la Mogoda, davalla de forma acusada a la resta de llocs on es presenta amb la marca pròpia i aconsegueix sortejar la davallada a aquells llocs on es presenta en candidatures de confluència.

El cas de Barcelona és paradigmàtic: Barcelona en Comú ha format govern en minoria, en el que és de fet l'ajuntament més fragmentat i el govern més minoritari de la història recent de la ciutat. Les amenaces al govern d'Ada Colau no s'han fet esperar. CiU en aliança amb les forces del règim (una aliança debilitada per la qüestió

nacional) comença a preparar l'escenari d'una moció de censura. L'entrada amb força de la CUP a Barcelona amb més de 50.000 vots i tres regidores serà cabdal, es tracta de la única força que se situa a l'esquerra de BeC, una força que amb els peus al carrer i ara també a les institucions de la ciutat podrà empènyer la lluita social en una

perspectiva de destitució de les institucions burgeses així com de la construcció de noves formes que ajudin a fer créixer la perspectiva revolucionària i el poder popular. El paper de la CUP-Capgirem Barcelona en aquest context serà molt important amb efectes a escala nacional.

Els nostres regidors arreu el territori seguiran actuant sempre en estreta vinculació amb els moviments dels barris i de la classe treballadora i de convertir-nos en els seus millors portaveus polítics, mantenint sempre la nostra independència.

En aquest context serà clau saber veure que la ingovernabilitat i la possibilitat de tirar endavant el programa polític de les classes populars no dependrà només dels equilibris institucionals, sinó que fonamentalment dependrà de que els moviments socials, els sindicats combatius i les forces de la ruptura puguin veure l'escletxa d'oportunitat que s'obre per poder construir lluites que des de fora de la institució, a vegades amb el govern municipal i vegades en contra, forcin el desplegament de polítiques que confrontin el model d'austeritat que ens ha dut a l'actual situació de drama social, tot qüestionant el quadre legal i institucional.

L'Espai per la ruptura: debilitats i reptes

Després de fer balanç sobre el procés de configuració de candidatura promoguda per l'Espai per la Ruptura, que ha comportat dues onades d'assemblees obertes (AO) a tot el territori i d'on ha sorgit el Marc Polític de la candidatura i el Full de Ruta, s'ha arribat a la conclusió compartida que el procés no ha estat tot el reeixit que caldria: poca assistència, poca difusió, mala preparació, etc. (En un context d'eleccions municipals que dificulta enormement el procés i la participació). En aquest sentit hi ha consens en que de cara a la propera nada d'AO cal treballar per a fer-les el màxim de massives possible.

Per poder fer-ho, com ja hem comentat moltes vegades, cal fer un bon treball previ que ens dugui a una tercera onada on es puguin debatre i arribar a conclusions en els punts previstos per aquesta ronda, que són: Programa polític i configuració de l'estructura organitzativa post electoral d'aquesta candidatura.

S'ha proposat ja una quarta trobada, a principis de setembre, que vist que és molt difícil fer passes unilaterals a molts mesos vista perquè, per ara, ni tant sols podem tenir la seguretat absoluta que el 27-S hi hauran eleccions i això provoca l'immobilisme de certs sectors de l'esquerra rupturista catalana, queda doncs justificada aquesta última trobada que ha de ser necessàriament abans de l'11 de setembre, que ajudi a:

- (1) Donar un caràcter massiu a la candidatura (i l'espai polític on s'aixeca: l'independentisme i l'anticapitalisme) des del punt de vista intern i d'autoreconeixement

perspectiva de destitució de les institucions burgeses així com de la construcció de noves formes que ajudin a fer créixer la perspectiva revolucionaria i el poder popular. El paper de la CUP-Capgirem Barcelona en aquest context serà molt important amb efectes a escala nacional.

Els nostres regidors arreu el territori seguiran actuant sempre en estreta vinculació amb els moviments dels barris i de la classe treballadora i de convertir-nos en els seus millors portaveus polítics, mantenint sempre la nostra independència.

En aquest context serà clau saber veure que la ingovernabilitat i la possibilitat de tirar endavant el programa polític de les classes populars no dependrà només dels equilibris institucionals, sinó que fonamentalment dependrà de que els moviments socials, els sindicats combatius i les forces de la ruptura puguin veure l'escletxa d'oportunitat que s'obre per poder construir lluites que des de fora de la institució, a vegades amb el govern municipal i vegades en contra, forcin el desplegament de polítiques que confrontin el model d'austeritat que ens ha dut a l'actual situació de drama social, tot qüestionant el quadre legal i institucional.

L'Espai per la ruptura: debilitats i reptes

Després de fer balanç sobre el procés de configuració de candidatura promoguda per l'Espai per la Ruptura, que ha comportat dues onades d'assemblees obertes (AO) a tot el territori i d'on ha sorgit el Marc Polític de la candidatura i el Full de Ruta, s'ha arribat a la conclusió compartida que el procés no ha estat tot el reeixit que caldria: poca assistència, poca difusió, mala preparació, etc. (En un context d'eleccions municipals que dificulta enormement el procés i la participació). En aquest sentit hi ha consens en que de cara a la propera nada d'AO cal treballar per a fer-les el màxim de massives possible.

Per poder fer-ho, com ja hem comentat moltes vegades, cal fer un bon treball previ que ens dugui a una tercera onada on es puguin debatre i arribar a conclusions en els punts previstos per aquesta ronda, que són: Programa polític i configuració de l'estructura organitzativa post electoral d'aquesta candidatura.

S'ha proposat ja una quarta trobada, a principis de setembre, que vist que és molt difícil fer passes unilaterals a molts mesos vista perquè, per ara, ni tant sols podem tenir la seguretat absoluta que el 27-S hi hauran eleccions i això provoca l'immobilisme

de certs sectors de l'esquerra rupturista catalana, queda doncs justificada aquesta última trobada que ha de ser necessàriament abans de l'11 de setembre, que ajudi a:

(1) Donar un caràcter massiu a la candidatura (i l'espai polític on s'aixeca: l'independentisme i l'anticapitalisme) des del punt de vista intern i d'autoreconeixement

com des del punt de vista de l'impacte mediàtic i (2) aquesta última trobada serviria per poder validar tot el procés, incloent aquelles coses que no es pugui treballar bé en la tercera onada i amb la vista posada a aquells sectors que voldran sumar-se al projecte i que per molts motius no ho podran fer fins llavors. Per això la proposta és no fer una quarta onada d'AO territorials sinó una gran trobada centralitzada.

Política d'aliances o com desfer el nus.

La complexa situació política, en un context de reconfiguració del mapa polític català, ens ha dut a un escenari que dificulta una política d'aliances clara. Sembla important clarificar que la política d'aliances que cal construir té dues fases diferents: les aliances preelectorals i les post electorals.

Després de les eleccions i depenent del resultat, l'obertura d'un procés constituent unilateral pot facilitar la concreció d'aliances d'un espectre molt gran de l'esquerra. Incloent-hi els sectors que sense posicionar-se en aquest moment i de forma nítida a favor de la independència si que aposten per l'obertura d'un procés constituent unilateral.

Pel que fa a les aliances pre electorals, els resultats de les eleccions municipals i els anuncis més o menys explícits de llançar una candidatura tipus "Catalunya en Comú" que englobaria Podem, ICV-EUiA, Procés Constituent i la CUP o l'anunci de la Teresa Forcades de voler liderar una gran candidatura d'aquest tipus, ha obert un debat que, en síntesi inclou els següents punts:

- L'objectiu de la independència, tant com el de ruptura econòmica al servei dels i les treballadores, com a punts clau de la candidatura son irrenunciables. Tant des del punt de vista de la qüestió de la independència com a baula feble del règim, com des del punt de vista de no deixar el camp nacional en mans de la dreta en cap moment, tampoc en l'electoral.
- És imprescindible prendre l'ofensiva per a consolidar aquest espai en diàleg amb les altres forces. D'una banda per a consolidar les aliances que han format part d'aquesta esquerra rupturista en les municipals: CAV, AEs i altres forces locals. D'altra banda, fent una proposta en forma pública a Procés Constituent, Podem i ICV-EUiA, on quedi palès que unitat sí però per a trencar, perquè "unitats" que dilueixen els objectius no enforteixen, sinó que debiliten.

No es tracta només de la construcció d'una candidatura amb uns posicionaments concrets (per tornar-ho a dir: nítidament independentista i anticapitalista) sinó també i sobretot de prendre la iniciativa política en tot moment per defensar l'espai polític que s'obre; en aquest sentit, la tasca seria, sense renunciar al procés que hem fet fins ara,

com des del punt de vista de l'impacte mediàtic i (2) aquesta última trobada serviria per poder validar tot el procés, incloent aquelles coses que no es pugui treballar bé en la tercera onada i amb la vista posada a aquells sectors que voldran sumar-se al projecte i que per molts motius no ho podran fer fins llavors. Per això la proposta és no fer una quarta onada d'AO territorials sinó una gran trobada centralitzada.

Política d'aliances o com desfer el nus.

La complexa situació política, en un context de reconfiguració del mapa polític català, ens ha dut a un escenari que dificulta una política d'aliances clara. Sembla important clarificar que la política d'aliances que cal construir té dues fases diferents: les aliances preelectorals i les post electorals.

Després de les eleccions i depenent del resultat, l'obertura d'un procés constituent unilateral pot facilitar la concreció d'aliances d'un espectre molt gran de l'esquerra. Incloent-hi els sectors que sense posicionar-se en aquest moment i de forma nítida a favor de la independència si que aposten per l'obertura d'un procés constituent unilateral.

Pel que fa a les aliances pre electorals, els resultats de les eleccions municipals i els anuncis més o menys explícits de llançar una candidatura tipus "Catalunya en Comú" que englobaria Podem, ICV-EUiA, Procés Constituent i la CUP o l'anunci de la Teresa Forcadès de voler liderar una gran candidatura d'aquest tipus, ha obert un debat que, en síntesi inclou els següents punts:

- L'objectiu de la independència, tant com el de ruptura econòmica al servei dels i les treballadores, com a punts clau de la candidatura son irrenunciables. Tant des del punt de vista de la qüestió de la independència com a baula feble del règim, com des del punt de vista de no deixar el camp nacional en mans de la dreta en cap moment, tampoc en l'electoral.
- És imprescindible prendre l'ofensiva per a consolidar aquest espai en diàleg amb les altres forces. D'una banda per a consolidar les aliances que han format part d'aquesta esquerra rupturista en les municipals: CAV, AEs i altres forces locals. D'altra banda, fent una proposta en forma pública a Procés Constituent, Podem i ICV-EUiA, on quedi palès que unitat sí però per a trencar, perquè "unitats" que dilueixen els objectius no enforteixen, sinó que debiliten.

No es tracta només de la construcció d'una candidatura amb uns posicionaments concrets (per tornar-ho a dir: nítidament independentista i anticapitalista) sinó també i sobretot de prendre la iniciativa política en tot moment per defensar l'espai polític que s'obre; en aquest sentit, la tasca seria, sense renunciar al procés que hem fet fins ara,

assumir que caldrà certa flexibilitat per poder sumar a les forces que ara com ara no participen a l'espai per la ruptura. El camí ha de ser a partir del compromís amb la unilateralitat del procés.

Un escenari amb immenses pressions.

La CUP-Crida Constituent (CUP-CC) farà una salt endavant pel que fa a la presència al parlament després de les eleccions. Anem a un escenari on el paper de les diputades i diputats de la CUP-CC serà sensiblement diferent del que hem fet fins ara (amb un èxit destacable). Perquè l'augment de força institucional pot provocar que els diputats/des siguin la clau de volta en la formació (o la facilitació per acció o omissió) de governs. Concretament:

- La unitat popular té el repte de generalitzar el debat sobre què significa guanyar: Com sabem, no es tracta només del número de vots sinó de la capacitat de traduir aquests vots en la construcció de poder popular, entès de forma ampla.
- Si les enquestes de què disposem avui es compleixen, és molt possible que els diputats/des de la CUP-CC tinguin la clau de formació (o de no formació) d'un govern de coalició d'ERC-CiU, CeC-PSC, ERC-CeC... Les variants poden ser diverses, però la clau és no entrar en la lògica parlamentària de que hem, *necessàriament*, de votar un o altre perquè cal l'estabilitat institucional (com l'actual debat d'Andalusia). Nosaltres no estem compromesos amb aquesta institucionalitat i caldrà avaluar-ho tot des d'aquest punt de vista i sense caure tampoc en el sectarisme. Això és imprescindible tenir-ho clar ara, ja que el que es voti dependrà d'una o altre correlació de forces, d'una o altre situació del moviment,... fins i tot del que passi a Grècia en els propers mesos. De fet, i a diferència dels ajuntaments, les eleccions de govern autonòmic poden bloquejar-se si no hi ha majories absolutes, cosa que obliga a unes noves eleccions. Així doncs, el que facin o no els parlamentaris ha d'estar obert a l'anàlisi de la situació de llavors, tenint especial cura de que hem de respondre davant d'uns votants que ho hauran fet per dues raons i no per una: ni som només l'ala esquerra de l'independentisme, ni l'ala independentista de l'esquerra, sinó les dues coses a la vegada i per això l'espectre del nostre espai és tan ample i a la vegada filar la política és tant difícil. També per això, hem de tenir la claredat de que el vot a una o altra investidura no busca en cap cas la contrapartida d'un lloc al govern, cosa que comprometria l'espai que representem, el de la ruptura, convertint-nos en la pota esquerra de la reforma.

assumir que caldrà certa flexibilitat per poder sumar a les forces que ara com ara no participen a l'espai per la ruptura. El camí ha de ser a partir del compromís amb la unilateralitat del procés.

Un escenari amb immenses pressions.

La CUP-Crida Constituent (CUP-CC) farà una salt endavant pel que fa a la presència al parlament després de les eleccions. Anem a un escenari on el paper de les diputades i diputats de la CUP-CC serà sensiblement diferent del que hem fet fins ara (amb un èxit destacable). Perquè l'augment de força institucional pot provocar que els diputats/des siguin la clau de volta en la formació (o la facilitació per acció o omissió) de governs. Concretament:

- La unitat popular té el repte de generalitzar el debat sobre què significa guanyar: Com sabem, no es tracta només del numero de vots sinó de la capacitat de traduir aquests vots en la construcció de poder popular, entès de forma amplia.
- Si les enquestes de què disposem avui es compleixen, és molt possible que els diputats/des de la CUP-CC tinguin la clau de formació (o de no formació) d'un govern de coalició d'ERC-CiU, CeC-PSC, ERC-CeC... Les variants poden ser diverses, però la clau és no entrar en la lògica parlamentària de que hem, necessàriament, de votar un o altre perquè cal l'estabilitat institucional (com l'actual debat d'Andalusia). Nosaltres no estem compromesos amb aquesta institucionalitat i caldrà avaluar-ho tot des d'aquest punt de vista i sense caure tampoc en el sectarisme. Això és imprescindible tenir-ho clar ara, ja que el que es voti dependrà d'una o altre correlació de forces, d'una o altre situació del moviment,... fins i tot del que passi a Grècia en els propers mesos. De fet, i a diferència dels ajuntaments, les eleccions de govern autonòmic poden bloquejar-se si no hi ha majories absolutes, cosa que obliga a unes noves eleccions. Així doncs, el que facin o no els parlamentaris ha d'estar obert a l'anàlisi de la situació de llavors, tenint especial cura de que hem de respondre davant d'uns votants que ho hauran fet per dues raons i no per una: ni som només l'ala esquerra de l'independentisme, ni l'ala independentista de l'esquerra, sinó les dues coses a la vegada i per això l'espectre del nostre espai

és tan ample i a la vegada filar la política és tant difícil. També per això, hem de tenir la claredat de que el vot a una o altra investidura no busca en cap cas la contrapartida d'un lloc al govern, cosa que comprometria l'espai que representem, el de la ruptura, convertint-nos en la pota esquerra de la reforma.

Hem de tenir clar que no som en absolut una força auxiliar que depengui del que facin CiU i ERC sinó una força política a l'ofensiva, amb ambició de liderar el procés amb les nostres iniciatives.

- La nostra política d'aliances s'haurà de discutir en base als posicionaments propis de l'espai que estem construint dins d'una perspectiva de trencament, la CUP-CC vol liderar sense renúncies el programa de ruptura. En síntesi:
 - o Compromís amb el trencament del marc jurídico-polític de l'Estat espanyol a través de la independència. Que pot o no prendre la forma legal de la DUI, però que en qualsevol cas ha de ser explícit.
 - o Compromís amb l'obertura d'un procés constituent unilateral de base popular que ha d'assentar les bases de la República Catalana.
 - o Compromís amb el desplegament immediat d'un pla de xoc social que faci front a la dramàtica situació d'empobriment generalitzat de les classes populars (aturada dels desnonaments, lloguer social, renda mínima garantida, pobresa energètica, etc.) i la reversió de les retallades socials i laborals que, necessàriament, comporta el destí dels diners públics: cap pagament del deute abans que estiguin resoltes les necessitats de les classes treballadores.
 - o Compromís amb el desplegament del programa polític de ruptura, amb elements centrals com revertir les retallades socials i les privatitzacions que s'han imposat des de l'inici de la crisi; derogació de la reforma laboral i de les pensions; salari i pensions dignes; reforma fiscal; control públic i democràtic dels sectors estratègics, incloent-hi la nacionalització i socialització...
- Tenint en compte aquestes bases, sembla coherent no votar la investidura de cap govern que no trenqui de manera explícita amb el marc jurídico-polític espanyol (condició necessària per donar pas a un procés constituent unilateral) i que estigui sotmès al mandat de la Troika, encara que es vesteixi amb un "compromís social de mínims". Abans de votar un govern així seria millor forçar unes noves eleccions.
- Ens cal analitzar bé les limitacions del procés actualment hegemunitzat (almenys en la seva direcció formal i mediàtica) pels sectors liberals a l'hora d'eixamplar la seva base social entre els sectors populars i entendre l'enorme responsabilitat que l'espai que estem construint té a l'hora de (1) disputar

Hem de tenir clar que no som en absolut una força auxiliar que depengui del que facin CiU i ERC sinó una força política a l'ofensiva, amb ambició de liderar el procés amb les nostres iniciatives.

- La nostra política d'aliances s'haurà de discutir en base als posicionaments propis de l'espai que estem construint dins d'una perspectiva de trencament, la CUP-CC vol liderar sense renúncies el programa de ruptura. En síntesi:

- o Compromís amb el trencament del marc jurídic-polític de l'Estat

- espanyol a través de la independència. Que pot o no prendre la forma legal de la DUI, però que en qualsevol cas ha de ser explícit.

- o Compromís amb l'obertura d'un procés constituent unilateral de base popular que ha d'assentar les bases de la República Catalana.

- o Compromís amb el desplegament immediat d'un pla de xoc social que faci front a la dramàtica situació d'empobriment generalitzat de les classes populars (aturada dels desnonaments, lloguer social, renda mínima garantida, pobresa energètica, etc.) i la reversió de les retallades socials i laborals que, necessàriament, comporta el destí dels diners públics: cap pagament del deute abans que estiguin resoltes les necessitats de les classes treballadores.

- o Compromís amb el desplegament del programa polític de ruptura, amb elements centrals com revertir les retallades socials i les privatitzacions que s'han imposat des de l'inici de la crisi; derogació de la reforma laboral i de les pensions; salari i pensions dignes; reforma fiscal; control públic i democràtic dels sectors estratègics, incloent-hi la nacionalització i socialització...

- Tenint en compte aquestes bases, sembla coherent no votar la investidura de cap govern que no trenqui de manera explícita amb el marc jurídic-polític espanyol (condició necessària per donar pas a un procés constituent unilateral) i que estigui sotmès al mandat de la Troika, encara que es vesteixi amb un "compromís social de mínims". Abans de votar un govern així seria millor forçar unes noves eleccions.

- Ens cal analitzar bé les limitacions del procés actualment hegemunitzat

(almenys en la seva direcció formal i mediàtica) pels sectors liberals a l'hora d'eixamplar la seva base social entre els sectors populars i entendre l'enorme responsabilitat que l'espai que estem construint té a l'hora de (1) disputar

l'hegemonia als sectors liberals i (2) les dificultats que tindrem a l'hora de jugar un paper clau en l'eixamplament de la bases social del procés si parts importants de les classes populars ens veuen com a últim vagó d'un tren conduït per CiU-ERC.

Amb tot, les formes precises del debat sobre la investidura, els pactes als que es pugui arribar i el paper que hauran de jugar els i les diputats/des de la CUP-CC dependrà no només de la correlació de forces dins el nou parlament sinó també del context social i de lluites.

GUIÓ PER AL DEBAT

1. Quins mínims considerem necessaris per confluïr en una candidatura de ruptura amb altres formacions (nacionals, socials...)?
2. Just després del 27S, com s'ha de posicionar la candidatura, en el cas de ser determinant, en la formació d'un govern?
 - a) Ha de situar els tres elements de ruptura que apareixen al document com elements irrenunciables i de materialització a curt termini per a participar d'estratègies concertades amb altres grups.
 - b) Ha de situar com a irrenunciables només algun dels tres elements de ruptura? Quin o quins?
 - la proclamació de la República catalana, mitjançant una DUI o similar
 - l'obertura d'un procés constituent de base popular i unilateral
 - un pla de xoc de mesures urgents que s'avantposi al pagament del deute

En qualsevol cas, la decisió definitiva es prendrà en el marc d'un procés obert.

l'hegemonia als sectors liberals i (2) les dificultats que tindrem a l'hora de jugar un paper clau en l'eixamplament de la bases social del procés si parts importants de les classes populars ens veuen com a últim vagó d'un tren conduit per CiU-ERC.

Amb tot, les formes precises del debat sobre la investidura, els pactes als que es pugui arribar i el paper que hauran de jugar els i les diputats/des de la CUP-CC dependrà no només de la correlació de forces dins el nou parlament sinó també del context social i de lluites.

GUIÓ PER AL DEBAT

1. Quins mínims considerem necessaris per confluïr en una candidatura de ruptura amb altres formacions (nacionals, socials...)?

2. Just després del 27S, com s'ha de posicionar la candidatura, en el cas de ser determinant, en la formació d'un govern?

a) Ha de situar els tres elements de ruptura que apareixen al document com elements irrenunciables i de materialització a curt termini per a participar d'estratègies concertades amb altres grups.

b) Ha de situar com a irrenunciables només algun dels tres elements de ruptura? Quin o quins?

- la proclamació de la República catalana, mitjançant una DUI o similar
- l'obertura d'un procés constituent de base popular i unilateral

▪ un pla de xoc de mesures urgents que s'avantposi al pagament del deute

En qualsevol cas, la decisió definitiva es prendrà en el marc d'un procés obert.